

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

0:00 - 0:18

Kačka:

Pan Reichenbach se narodil v roce 1945 v Berlíně, do rodiny evangelického faráře, který byl krátce po jeho narození přidělený na farnost na venkov. V roce 1955 se celá rodina vrátila zpět do Berlína do východní zóny, i když všichni jejich příbuzní žili v západním sektoru.

0:19 – 0:28

Eliška:

Po návratu do Berlína, když otec rozhodl o jeho dalším vzdělávání, nastalo Jürgenovi velmi náročné období. Otcem vybraná škola byla v západním Berlíně.

0:29 – 0:36

Takže já jsem byl „Grenzgänger“, překročil jsem každý den hranici tam a i nazpátek.

0:37 – 0:54

Justy:

Jen těžko si v dnešní době představíme pocity desetiletého kluka, který velkou část dne tráví na cestě, vnímá prohlubující se propast mezi životem lidí ve východním a západním Berlíně. Domluví se rodným jazykem, ale připadá si osamělý, nemá kamarády a považuje se za outsidera.

0:55 – 1:01

Adam:

13. srpna 1961 si celá rodina Reichenbachových užívala prázdniny mimo Berlín.

1:02 – 1:20

...jdeme ráno k snídani, vidíme takovýdle obličejte těch ostatních a říkám „co se děje?“... „no tak poslouchej rádio“ a v tu dobu byl předseda partaje SED Walter Ulbricht. A Walter Ulbricht říkal: „Liebe Genosse und Genossin, wir haben heute den antifaschistische Schutzfall aufgebaut...damit wir das imperialistische westliche Regime aufhalten können.....“

1:21 – 1:43

A tím pádem jsme se dověděli, že třináctého srpna, byl během třech dnů kolem celého západního Berlína postavena betonová zeď, ostatný drát a ty zábrany, tankový nebyly obrácený na Západ do západního Berlína, aby nikdo nemohl na Východ, ne oni byly obráceně.

1:44 – 1:56

Adam:

Berlín se totiž v poválečných letech stal přechodem, kudy se nejjednodušším způsobem dalo uprchnout z východního - komunistického do západního - svobodného světa. Stavba Berlínské zdi měla tento problém vyřešit.

1:57 – 2:06

Eliška:

Všichni, kteří dojížděli do západního Berlína, museli po určitou dobu chodit na takzvanou převýchovu, aby se stali kvalitními socialistickými občany.

2:07 – 2:23

..první rok třináctého srpna šedesát jedna museli všichni Grenzgänger, to znamená staří, mladý, školáci, každou druhou sobotu chodit na sraz, a tam nám dali celý rok červený ozáření.

2:24 – 2:40

Justy:

Roku 1961 panu Reichenbachovi bylo 16 let. Dokončil 10. třídu, čímž ukončil základní vzdělání a měl velké plány a představy, jak pokračovat v dalším studiu. Osud, nebo spíš politická situace v NDR, tomu však chtěly jinak....

2:41 – 2:55

jsem tu základní školu ukončil a tím pádem jsem byl považován výnosem ministerstva vnitra jako, diverzant s aktovkou a měl jsem zákaz jakéhokoliv dalšího vzdělání.

2:56 – 3:00

... ten život pro mě zmizel, kompletně zmizel v propasti..

3:01 – 3:10

Kačka:

13. srpen zcela zhatil všechny sny a plány pana Reichenbacha, nevzdal to a krůček po krůčku se přes nepřízeň osudu snažil ze svých snů něco splnit.

3:11 – 3:21

Podívejte se, člověk musí se vyrovnat s existujícími podmínkami. Nemůže litovat a při tom zapomenout na život, musí žít dál.

3:22 – 3:27

Já jsem Berlíňák, žiju v Čechách a cítím se být Evropanem.

Hudba